Agatha Christie

Moştenirea Lemesurier

În compania lui Poirot am investigat multe cazuri ciudate; dar cred că niciunul nu se poate compara cu acea extraordinară serie de evenimente ce ne-a întreținut interesul pe o perioadă de mulți ani şi care a culminat cu ultima problemă adusă lui Poirot s-o rezolve.

Prima dată, atenția noastră ne-a fost atrasă de istoria familiei Lemesurier într-o seară, în timpul războiului. Poirot şi cu mine abia ne reîntâlniserăm de puțină vreme, reînnodând vechea prietenie din Belgia. Se ocupase de o chestie măruntă pentru ministerul de război, terminând-o spre întreaga lor satisfacție; ca urmare, cinasem la Carlton cu o „Şapcă de Alamă" care i-a făcut mari complimente lui Poirot de câteva ori în timpul mesei. „Şapca de Alamă" a trebuit să plece să se întâlnească cu cineva, aşa că noi ne-am terminat cafeaua într-un mod relaxat, înainte de a-i urma exemplul.

În momentul în care părăseam camera, am fost salutat de-o voce care mi-a sunat familială şi, întorcându-mă, l-am văzut pe căpitanul Vincent Lemesurier, un tânăr pe care îl cunoscusem în Franța. Era cu un om mai în vârstă a cărui asemănare îl recomanda ca fiind din aceeaşi familie. Lucru ce se dovedi adevărat, el fiindu-ne prezentat ca domnul Hugo Lemesurier, unchiul tânărului meu prieten.

De fapt, nu-l cunoşteam, de loc îndeaproape pe căpitanul Lemesurier, dar era un tânăr plăcut, cam visător în felul lui şi mi-am amintit vorbindu-se că aparținea unei vechi şi nobile familii, cu o proprietate în Northumberland, care data dinainte de Reformație.

Agatha Christie

Moştenirea Lemesurier

În compania lui Poirot am investigat multe cazuri ciudate; dar cred că niciunul nu se poate compara cu acea extraordinară serie de evenimente ce ne-a întreţinut interesul pe o perioadă de mulţi ani şi care a culminat cu ultima problemă adusă lui Poirot s-o rezolve.

Prima dată, atenţia noastră ne-a fost atrasă de istoria familiei Lemesurier într-o seară, în timpul războiului. Poirot şi cu mine abia ne reîntâlniserăm de puţină vreme, reînnodând vechea prietenie din Belgia. Se ocupase de o chestie măruntă pentru ministerul de război, terminând-o spre întreaga lor satisfacţie; ca urmare, cinasem la Carlton cu o „Şapcă de Alamă” care i-a făcut mari complimente lui Poirot de câteva ori în timpul mesei. „Şapca de Alamă” a trebuit să plece să se întâlnească cu cineva, aşa că noi ne-am terminat cafeaua într-un mod relaxat, înainte de a-i urma exemplul.

În momentul în care părăseam camera, am fost salutat de-o voce care mi-a sunat familială şi, întorcându-mă, l-am văzut pe căpitanul Vincent Lemesurier, un tânăr pe care îl cunoscusem în Franţa. Era cu un om mai în vârstă a cărui asemănare îl recomanda ca fiind din aceeaşi familie. Lucru ce se dovedi adevărat, el fiindu-ne prezentat ca domnul Hugo Lemesurier, unchiul tânărului meu prieten.

De fapt, nu-l cunoşteam, de loc îndeaproape pe căpitanul Lemesurier, dar era un tânăr plăcut, cam visător în felul lui şi mi-am amintit vorbindu-se că aparţinea unei vechi şi nobile familii, cu o proprietate în Northumberland, care data dinainte de Reformaţie. Poirot şi cu mine nu ne grăbeam şi, la invitaţia tânărului, ne-am aşezat la masa celor doi noi prieteni şi am discutat mult şi plăcut despre diferite probleme. Unchiul Lemesurier era un bărbat în jur de 40 de ani cu o alură de savant în ţinuta lui dreaptă; pentru moment era angajat într-un studiu de cercetări chimice pentru guvern, se părea.

Discuţia noastră a fost întreruptă de un tânăr înalt, brunet, care păşi spre masă, evident frământat şi agitat.

— Slavă domnului că v-am găsit pe amândoi! Zise el.

— Ce s-a întâmplat, Roger?

— Părintele tău, Vincent. O căzătură rea. Calul era tânăr. A fost târât pentru că a tras de cealaltă parte.

În câteva minute, cei doi prieteni ai noştri s-au despărţit în grabă de noi. Tatăl lui Vincent Lemesurier avusese un accident serios în timp ce încerca un cal tânăr şi se aştepta să trăiască până dimineaţă. Vincent se făcuse alb ca varul şi păru aproape uluit de ştire. Într-un fel, am fost surprins, deoarece, din cele câteva cuvinte pe care le lăsase să-i scape pe această temă încă din Franţa, înţelesesem că el şi tatăl său nu erau în termeni prea prieteneşti, aşa că etalarea sentimentului filial m-a cam mirat acum.

Tânărul brunet, care ne fusese prezentat ca văr, domnul Roger Lemesurier, rămăsese în urmă, aşa că noi trei am plecat împreună.

— O treabă destul de curioasă, remarcă tânărul. Poate-l va interesa pe domnul Poirot. Am auzit de dumneavoastră, ştiţi, domnule Poirot, de la Higginson. (Higginson era prietenul nostru cu Şapcă de Alamă). El susţine că sunteţi o somitate în psihologie.

— Studiez psihologia, da, recunoscu prietenul meu cu precauţiune.

— Aţi văzut faţa vărului meu? A fost absolut răvăşit, nu-i aşa? Ştiţi de ce? Un străvechi blestem de familie! V-ar interesa să-l aflaţi?

— Ar fi foarte drăguţ din partea dumitale să ni-l povesteşti.

Roger Lemesurier se uită la ceas.

— Mai am o groază de timp. Mă întâlnesc cu ei la King's Cross. Ei bine, domnule Poirot, Lemesurier este o familie veche. Cu mult timp în urmă, în vremurile medievale, un Lemesurier a început să-şi bănuiască soţia. A găsit-o pe doamna într-o situaţie compromiţătoare. Ea a jurat că era nevinovată, dar bătrânul baron Hugo nu a vrut să audă. Ea avea un copil, un fiu şi el a jurat că băiatul nu era ai lui şi că nu-l va moşteni niciodată. Am uitat ce-a făcut – vreo fantezie medievală ca aceea de a-i zidi vii pe mamă şi pe fiu; oricum, i-a omorât pe amândoi şi ea a murit protestând că este nevinovată şi blestemând solemn pentru totdeauna familia Lemesurier. Blestemul suna ca nici un băiat, primul născut din această familie, să nu moştenească vreodată ceva. Ei bine, timpul a trecut şi nevinovăţia doamnei a fost stabilită fără îndoială. Cred că Hugo a purtat o cămaşă de păr şi şi-a terminat zilele în genunchi în celula unui călugăr. Dar, lucrul curios este că din ziua aceea şi până astăzi nici un fiu prim născut nu a moştenit vreodată moşia. Ea a revenit fraţilor, nepoţilor, celui de-al doilea fiu născut în familie, dar niciodată celui mai mare. Tatăl lui Vincent era al doilea din cinci fii, primul murind în copilărie. Bineînţeles că tot timpul războiului, Vincent a fost convins că dacă era cineva sortit sa moară, atunci, cu siguranţă, acela era el. Dar, destul de ciudat, cei doi fraţi ai săi mai mici au fost ucişi şi el a rămas nezgâriat.

— Interesantă istoria asta de familie, spuse Poirot meditativ. Dar acum tatăl său moare şi el, ca fiul cel mai mare, îl moşteneşte?

— Exact. Un blestem s-a risipit, incapabil să reziste curentului vieţii moderne.

— Poirot dădu din cap, ca şi cum condamna tonul glumeţ al acestuia.

Roger Lemesurier s-a uitat din nou la ceasul său şi ne-a spus că trebuie să plece.

Urmarea povestirii sosi în dimineaţa următoare, când am aflat despre tragica moarte a căpitanului Vincent Lemesurier. El călătorise spre nord cu trenul de Scoţia şi în timpul nopţii trebuie să fi deschis uşa vagonului şi să fi sărit pe linie. Şocul accidentului tatălui său suprapunându-se şocului unui obuz se credea că i-ar fi cauzat un temporar dezechilibru mental. Curioasa superstiţie despre familia Lemesurier a fost menţionată în legătură cu noul moştenitor, fratele tatălui său, Ronald Lemesurier, al cărui fiu unic murise în bătălia de pe Somme.

Cred că întâlnirea noastră întâmplătoare cu tânărul Vincent în ultima seară a vieţii sale ne-a sporit interesul faţă de familia Lemesurier, pentru că am luat notă, cu anumită curiozitate, doi ani mai târziu, de moartea lui Ronald Lemesurier, ce fusese socotit invalid în momentul în cărei intrase în posesia averii familiei. Fratele său, John, l-a moştenit – un om sănătos tun, cu un băiat la Eton.

Desigur, un destin rău umbrea familia Lemesurier. Chiar în următoarea sa vacanţă, băiatul reuşi să se împuşte fatal. Moartea tatălui său, care interveni brusc, după ce fusese înţepat de o viespe, trecea moşia în posesia celui mai mic dintre cei cinci fraţi – Hugo, de care ne-am amintit că-l întâlnisem în noaptea fatală la Carlton.

În afară de a comenta extraordinara serie de nenorociri care se abătuse asupra familiei Lemesurier, nu aveam vreun interes personal în poveste, dar timpul se scurgea şi noi am fost şi mai implicaţi.

Într-o dimineaţă a fost anunţată doamna Lemesurier. Era o femeie înaltă, activă, cam de vreo 30 de ani, care dovedea, prin purtarea sa, multă hotărâre şi bun simţ. Vorbi cu un accent slab transatlantic.

— Domnul Poirot? Îmi pare bine să vă întâlnesc. Soţul meu, Hugo Lemesurier, v-a cunoscut o dată, cu mulţi ani în urmă, dar cred că nici nu vă mai amintiţi.

— Îmi amintesc perfect, doamnă. A fost la Carlton.

— O, e minunat. Domnule Poirot, sunt foarte îngrijorată.

— În legătură cu ce, doamnă?

— Cu băiatul meu cel mare. Ştiţi, am doi băieţi. Ronald de opt ani şi Gerald de şase ani.

— Continuaţi, doamnă, de ce aţi fi îngrijorată pentru micuţul Ronald?

— Domnule Poirot, în ultimele şase luni era cât pe ce să moară de trei ori: o dată a scăpat de le înec, când eram cu toţii în Cornwall, vara aceasta, a doua oară, când a căzut de la fereastra camerei lui şi a treia oară, era să se otrăvească cu ptomaină.

Probabil că faţa lui Poirot exprima prea elocvent ceea ce gândea, pentru că doamna Lemesurier s-a grăbit fără să mai facă vreo pauză.

— Ştiu că vă închipuiţi că sunt o femeie cam proastă şi nebună, care face din ţânţar, armăsar.

— Dar, de loc, doamnă! Orice mamă ar trebui înţeleasă că este neliniştită din cauza acestor întâmplări, dar nu prea văd cum pot să vă ajut. Eu nu sunt le bon Dieu să controlez valurile de apă; cât despre fereastra camerei, v-aş sugera să puneţi nişte bare de fier; iar, cât despre mâncare, ce poate egala grija unei mame?

— Dar de ce aceste lucruri i se întâmplă lui Ronald şi nu lui Gerald?

— Şansa, doamnă, le hasard!

— Aşa credeţi?

— Dumneavoastră ce credeţi, doamnă – dumneavoastră şi soţul?

O umbră trecu pe faţa doamnei Lemesurier.

— N-are nici un rost să mă duc la Hugo, nu vrea să mă asculte. Cum probabil aţi auzit, se presupune că familia e blestemată ca primul născut să nu succeadă la avere. Hugo

crede în asta. El este vrăjit de istoria familiei şi e superstiţios în cel mai înalt grad. Când mă duc la el cu temerile mele, îmi spune că-i blestemul şi că nu putem scăpa de el. Dar eu sunt din S. U. A., domnule Poirot, şi pe acolo noi nu credem în blesteme. Ne plac când aparţin unei vechi şi cu adevărat nobile familii – asta-i dă un fel de cachet, ştiţi. Eu am fost doar o actriţă de comedie muzicală într-un rol mic când Hugo m-a întâlnit şi mă gândeam că blestemul familiei era simpatic în cuvinte. Aşa ceva merge de povestit într-o seară de iarnă în faţa focului, dar când e vorba de proprii tăi copii… Şi eu îmi ador copiii, domnule Poirot. Aş face orice pentru ei.

— Deci refuzaţi să credeţi în legenda familiei, doamnă?

— Poate o legendă să taie tulpina unei iedere?

— Ce spuneţi acolo, doamnă? Strigă Poirot, cu o expresie de mare uimire.

— Spun: Poate o legendă sau o fantomă, dacă doriţi s-o numesc aşa, să taie tulpina unei iedere? Nu spun nimic despre Cornwall. Orice băiat ar putea înota prea departe şi să aibă greutăţi, deşi Ronald ştie să înoate de la patru ani. Dar cu iedera este altceva. Amândoi băieţii erau foarte neastâmpăraţi. Ei descoperiseră că puteau urca şi coborî pe iederă. Făceau întotdeauna asta. Într-o zi – Gerald era plecat – Ronald a făcut-o ca de obicei, iedera a cedat şi el a căzut. Din fericire, nu s-a rănit prea serios. Dar eu am ieşit şi am examinat iedera: era tăiată, domnule Poirot, tăiată în mod deliberat.

— E foarte serios ce-mi spuneţi, doamnă. Şi băiatul cel mic era plecat de acasă în acel moment, aşa spuneţi.

— Da.

— Şi când cu otrăvirea, era tot plecat?

— Nu, erau amândoi.

— Curios, murmură Poirot. Acum, doamnă, cine mai locuieşte cu dumneavoastră în casă?

— Domnişoara Sanders, guvernanta copiilor şi John Gardiner, secretarul soţului meu…

Doamna Lemesurier se opri, puţin încurcată.

— Şi mai cine, doamnă?

— Maiorul Roger Lemesurier, pe care, de asemenea, l-aţi întâlnit în seara aceea, cred; stă cu noi o mulţime.

— Ah, da… El e un văr, nu?

— Un văr îndepărtat. El nu aparţine ramurii familiei noastre. Totuşi, cred că acum el este cea mai apropiată rudă a soţului meu. Este un om bun şi ţinem cu toţii la el. Băieţilor le e tare drag.

— Nu el a fost cel care i-a învăţat să se urce pe iederă?

— S-ar fi putut. El îi incită la rele destul de des.

— Doamnă, îmi cer scuze pentru ceea ce v-am spus mai devreme. Pericolul este real şi cred că vă pot fi de folos. Vă sugerez să ne invitaţi pe amândoi să stăm la dumneavoastră. Soţul nu va obiecta?

— O, nu. Dar el va crede că nu va avea nici un rost. Mă înfurie felul în care pur şi simplu stă şi aşteaptă ca băiatul să moară.

— Liniştiţi-vă, doamnă. Lăsaţi-ne să ne facem pregătirile în mod metodic.

Ne-am făcut cum trebuia pregătirile şi a doua zi ne îndreptam spre nord. Poirot căzuse în reverie, îşi reveni şi remarcă brusc:

— Dintr-un tren ca ăsta a căzut Vincent Lemesurier? A pus un uşor accent pe cuvântul „a căzut”.

— Doar nu cumva suspectezi vreun joc sinistru? Am întrebat.

— Te-a izbit, Hastings, faptul că unele decese ar fi putut fi, să zicem, aranjate? Să luăm, de exemplu, pe cel al lui Vincent. Apoi, băiatul de la Eton – un accident cu puşca e întotdeauna ambiguu. Să presupunem că acest copil a căzut de la fereastra camerei şi ar fi murit – ce poate fi mai natural şi mai puţin bănuitor? Dar, de ce numai un singur copil, Hastings? Cine profită de pe urma celui mai mare? Fratele mai mic, un copil de şapte ani! Absurd!

— Au de gând să termine şi cu el mai târziu, am sugerat. Eu, deşi n-aveam nici o idee cine puteau fi „ei”. Poirot dădu din cap nemulţumit.

— Otrăvire cu ptomaină, îngână el. Atropina ar produce aproape aceleaşi simptome. Da, e nevoie de prezenţa noastră.

Doamna Lemesurier ne-a primit plină de entuziasm. Apoi, ne-a luat şi ne-a dus în biroul soţului ei şi ne-a lăsat cu el. Se schimbase foarte mult de când îl văzusem. Umerii se gârboviseră mai mult decât oricând şi faţa sa avea o curioasă tentă gri-pal. El ascultă cât timp Poirot îi explică prezenţa noastră în casa lui.

— Exact ca bunul simţ practic al soţiei mele, Sadie, spuse el la sfârşit. Rămâneţi, oricum, domnule Poirot, şi vă mulţumesc c-aţi venit; dar ce e scris, e scris. Să scapi de soartă, e greu. Noi, Lemesurierii, ştim – niciunul nu poate să scape de ce îi e hărăzit.

Poirot menţiona iedera tăiată, dar Hugo păru foarte puţin impresionat.

— Fără îndoială, vreun grădinar distrat, da, da, poate fi vreun instrument, dar scopul din spatele lui e clar; şi v-o spun deschis, domnule Poirot, nu mai poate dura mult timp.

Poirot se uită la el cu atenţie.

— De ce vorbiţi aşa?

— Pentru că eu însumi sunt condamnat. Am fost la un doctor anul trecut. Sufăr de o boală incurabilă – sfârşitul nu mai poate întârzia mult timp; dar înainte de a muri eu, Ronald va dispărea. Gerald va moşteni.

— Şi dacă i se întâmplă ceva şi celui de-al doilea fiu al dumneavoastră?

— Nimic nu i se va întâmplă; el nu este ameninţat.

— Dar dacă i se întâmplă? Insistă Poirot.

— Vărul meu Roger este următorul moştenitor. Am fost întrerupţi. Un om înalt, cu o siluetă frumoasă şi păr castaniu, aspru, cârlionţat intră cu un vraf de hârtii.

— Lasă-le în plata Domnului acum, Gardiner, spuse Hugo Lemesurier, apoi adăugă: secretarul meu, domnul Gardiner.

Secretarul se înclină, pronunţă câteva cuvinte plăcute şi apoi plecă, în ciuda faptului că arăta bine avea ceva respingător. I-am spus asta lui Poirot imediat după aceea, când ne plimbam împreună prin frumoasele împrejurimi şi, spre surpriza mea, fu de acord.

— Da, da, Hastings, ai dreptate. Nu-mi place de el. Arată prea bine. E unul făcut pentru o slujbă uşoară. Ah, uite copiii.

Doamna Lemesurier se îndrepta spre noi cu cei doi copii lângă ea. Erau băieţi drăguţi, cel mic brunet ca mama sa, cel mare cu bucle castanii. Au dat mâna destul de frumos şi, curând, nu se mai dezlipiră de Poirot. Apoi am fost prezentaţi domnişoarei Sanders, o femeie greu de descris, care completa grupul.

Timp de câteva zile am avut o existenţă uşoară, plăcută, mereu vigilenţi, dar fără nici un rezultat. Băieţii duceau o viaţă normală, fericită şi nimic nu părea să fie în neregulă.

În a patra zi după sosirea noastră, maiorul Roger Lemesurier veni în vizită. Era puţin schimbat, totuşi degajat şi vivant ca înainte, cu aceeaşi manieră de a trata toate lucrurile cu uşurinţă. El era, evident, un mare favorit al băieţilor, care i-au întâmpinat cu strigăte de încântare şi imediat l-au tras să se joace de-a indienii sălbatici în grădină. Am observat că Poirot s-a luat după ei, fără să-l fi văzut.

A doua zi am fost cu toţii invitaţi la ceai, inclusiv băieţii, la doamna Claygate, al cărei domeniu se învecina cu cel al familiei Lemesurier. Doamna Lemesurier ne-a propus să venim şi noi, dar păru destul de uşurată când Poirot refuză şi declară că ar prefera mai curând să rămână acasă.

După ce toţi plecară, Poirot se apucă de treabă.

Îmi reamintea de un terier inteligent. Cred că n-a fost nici un colţ al casei lăsat necercetat; şi, totuşi, a făcut-o atât de liniştit şi metodic că nu a atras atenţia asupra investigaţiilor

sale. În mod clar, a rămas nesatisfăcut la sfârşit. Am servit ceaiul pe terasă cu domnişoara Sanders, care nu plecase cu ceilalţi.

— Băieţilor le va plăcea, murmură ea în felul ei fad, deşi sper că se vor purta frumos, nu vor strica straturile de flori şi nu se vor apropia de albine… Poirot se opri chiar când sorbea. Arăta ca un om care văzuse o fantomă.

— Albine? Întrebă el cu o voce ca de tunet.

— Da, domnule Poirot, albine. Trei stupi. Lady Claygate este foarte mândră de albinele ei…

— Albine? Strigă Poirot din nou. Apoi, sări de la masă şi începu să patruleze pe terasă cu mâinile pe cap. Nu-mi puteam imagina de ce micuţul om era atât de agitat la simpla menţionare a albinelor.

În acel moment am auzit o maşină întorcându-se. Poirot era pe trepte când grupul apăru.

— Ronald a fost împuns, strigă Gerald, precipitat.

— Nu-i nimic, spuse doamna Lemesurier. Nici nu s-a umflat. I-am pus amoniac pe locul acela.

— Ia să văd, flăcăule, spuse Poirot. Unde te-a înţepat?

— Aici, într-o parte a gâtului, spuse Ronald cu importanţă. Dar nu mă doare. Tata a spus: „Stai liniştit – e o albină pe tine”. Şi eu am stat nemişcat şi el a îndepărtat-o, dar întâi m-a înţepat, deşi nu m-a durut, a fost ca un ac şi n-am strigat pentru că sunt de acum mare şi mă duc la şcoală la anul.

Poirot examina gâtul copilului, apoi mă trase deoparte. Mă luă de braţ şi murmură: la noapte, mon ami, la noapte avem o mică treabă! Nu spune nimic nimănui.

Refuză să-mi zică mai multe şi eu am petrecut seara devorat de curiozitate. El se retrase devreme şi eu i-am urmat exemplul. Când urcam scările, m-a prins de braţ şi mi-a dat instrucţiuni:

— Nu te dezbrăca. Aşteaptă câtva timp, stinge lumina de la tine şi vino aici să ne întâlnim.

Am făcut întocmai şi l-am găsit aşteptându-mă când sosi momentul. Îmi făcu un gest să păstrez tăcerea şi ne-am strecurat, fără zgomot, spre aripa unde erau camerele copiilor. Ronald ocupa o cămăruţă proprie. Am intrat în ea şi ne-am aşezat în colţul cel mai întunecos. Respiraţia copilului se auzea grea şi uniformă.

— Pare că doarme foarte adânc, am şoptit. Poirot mă aprobă:

— Drogat, murmură el.

— De ce?

— Ca să nu ţipe la.

— La ce? Am întrebat, când Poirot s-a oprit.

— La înţepătura acului hipodermic, mon ami! Ssst, să nu mai vorbim, pentru că aştept ca ceva să se întâmple imediat.

Dar în privinţa asta Poirot a greşit. Au trecut zece minute, uşa s-a deschis încet şi cineva a intrat în cameră. Am auzit sunetul unei respiraţii repezi, grăbite. Paşii se îndreptară spre pat şi atunci se auzi, deodată, un sunet. Lumina unei mici lanterne căzu pe copilul adormit – cel care o ţinea era încă invizibil în umbră.

Persoana lăsă jos lanterna. Cu mâna dreaptă scoase o seringă, cu stânga atinse gâtul băiatului.

Poirot şi cu mine am sărit în aceeaşi clipă. Lanterna s-a rostogolit pe duşumea şi noi ne-am luptat cu intrusul în întuneric. Puterea sa era extraordinară, în cele din urmă i-am venit de hac.

— Lumina, Hastings, trebuie să-i văd faţa, deşi mă tem că ştiu prea bine a cui faţă e.

Aşa credeam şi eu, în timp ce bâjbâiam după lanternă. Pentru o clipă îl suspectasem pe secretar fiindcă îmi displăcuse de la început, dar acum eram sigur că omul care avea de câştigat de pe urma morţii celor doi verişori era monstrul pe care-l prinsesem. Am dat cu piciorul de lanternă, am ridicat-o, şi-am aprins lumina. Am luminat din plin faţa lui… Hugo Lemesurier, tatăl băiatului!

Lanterna aproape îmi căzu din mână.

— Imposibil, am murmurat răguşit. Imposibil!

Lemesurier era inconştient. Poirot şi cu mine l-am cărat până în camera lui şi l-am întins pe pat. Poirot se aplecă şi încet trase ceva din mâna lui dreaptă. Ne-o arătă. Era o seringă hipodermică. M-am cutremurat.

— Ce e în ea? Otravă?

— Acid formic, îmi închipui.

— Acid formic?

— Da. Probabil obţinut prin distilarea furnicilor. Îţi aminteşti, el era chimist. Moartea ar fi fost pusă pe seama înţepăturii de albină.

— Doamne, am murmurat. Propriul său fiu! Şi tu te-ai aşteptat la asta?

Poirot dădu din cap cu gravitate.

— Da, e nebun, desigur, îmi imaginez că istoria familiei a devenit o manie pentru el. Dorinţa lui intensă de a moşteni averea l-a făcut să comită o serie lungă de crime. Probabil, ideea i-a venit prima dată când a călătorit spre nord, în noaptea aceea cu Vincent. Nu putea să suporte ca blestemul să nu se împlinească. Fiul lui Ronald murise deja şi Ronald însuşi era pe moarte.

Era o ramură slabă. El a aranjat accidentul cu puşca şi, ceea ce nu am bănuit până acum, a comis moartea fratelui său John prin aceeaşi metodă, de injectare a acidului formic în vena jugulară. Atunci, ambiţia lui s-a realizat şi a devenit stăpânul latifundiilor familiei. Dar triumful său a fost de scurtă durată: a descoperit că suferea de o boală incurabilă. Şi el avea ideea fixă a nebunului – fiul cel mare al Lemesurierilor nu putea să moştenească. Bănuiesc că accidentul din apă i s-a datorat tot lui – el l-a încurajat pe băiat să înoate prea departe. Nereuşind asta a tăiat iedera şi apoi a otrăvit mâncarea copilului.

— Diabolic! Am murmurat cu un fior. Şi atât de inteligent plănuite.

— Da mon ami, nimic nu e mai uimitor decât extraordinara sănătate a nebunului! Cu excepţia extraordinarei excentricităţi a celui sănătos! Îmi imaginez că numai în ultimul timp a sărit complet peste cal; la început, în nebunia lui a folosit o metodă.

— Şi când te gândeşti că eu îl suspectam pe Roger – băiatul acela splendid.

— Era presupunerea firească, mon ami. Ştiam că şi el călătorise spre nord împreună cu Vincent în noaptea aceea. Mai ştiam că el era singurul moştenitor după Hugo şi copiii acestuia. Dar, supoziţia noastră nu se baza pe fapte. Iedera a fost tăiată numai când micuţul Ronald era acasă, dar ar fi fost în interesul lui Roger ca amândoi copiii să piară. De asemenea, numai mâncarea lui Ronald a fost otrăvită. Şi astăzi, când s-au întors acasă şi-am aflat că numai tatăl lui ştia că Ronald fusese înţepat, mi-am reamintit de cealaltă moarte datorată înţepăturii unei viespi… Şi-atunci am ştiut!

Hugo Lemesurier a murit câteva luni mai târziu într-un azil particular în care a fost dus. Văduva lui s-a recăsătorit un an mai târziu cu domnul John Gardiner, secretarul cu părul castaniu. Ronald a moştenit marile latifundii ale tatălui său şi continuă să prospere.

— Bravo, bravo, i-am spus lui Poirot. Încă o iluzie destrămată. Ai risipit cu mult succes blestemul familiei Lemesurier.

— Mă îndoiesc, spuse Poirot foarte gânditor. Mă îndoiesc chiar foarte mult.

— Ce vrei să spui?

— Mon ami, am să-ţi răspund cu un cuvânt semnificativ: roşu!

— Sânge? Am întrebat, coborându-mi vocea până la o şoaptă plină de groază.

— Ai întotdeauna o imaginaţie melodramatică, Hastings! Mă refer la ceva mult mai prozaic – culoarea părului micului Ronald Lemesurier.

SFÂRŞIT